

Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΨΥΧΗ

ΚΑΜΜΙΑ

QΤΑΝ εἶδα ἀπὸ τὸ καφενεῖον τῆς πλατείας, τὸ ἀμάξι με τὰς ἀποσκευὰς νὰ σταματήσῃ ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, καί τι μοῦ ἔλεγεν ὅτι θὰ ἴδω κάποιον γνῶριμον ἀπ' ἐκεῖ μέσα. Πο-
τὲ ὅμως δὲν ἐφантаζόμην, ἐν ὧσιν ἐρροφοῦσα χωρὶς ὄρεξιν ἓνα καφέν εἰς τὴν μελαγχολίαν τῆς δείλης, ὅτι ἀπὸ τὸ ἀμάξι ἐκεῖνο με τὰς ἀποσκευὰς θὰ κατέβαινεν ὁ Τάσος Μιστράς. Κάθε ἄλλο. Μὲ τὸ τελευταῖον ταχυδρομεῖον ἀκόμῃ μοῦ ἔγρα-
ψε ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ τοὺς γάμους του εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ ὅτι ἀμέσως θὰ ἐπῆγαινε νὰ περάσῃ ἓνα μῆνα εἰς τὸ Ράμλου. Καὶ ὑπελόγιζα ὅτι πρέπει νὰ εὐρίσκεται ἤδη ἐκεῖ μετὰ τὴν γυναικούλα του τὴν ὁποίαν μοῦ περιέγραφε με τόσας τρυφερότητας εἰκόνων καὶ ἐκφράσεων. Καὶ ὅμως ἦτο αὐτός. Μὲ διέκρινε καὶ πρὶν σηκωθῶ νὰ τὸν ρωνάξω ἔτρεξε κατ' ἐπάνω μου.

— Μόνος σου ;

Ἦτο ἡ πρώτη φράσις, τὴν ὁποίαν εὐρῆκεν ἡ ἐκπληξίς μου.

— Μόνος, μόνος. . . Μὴν τὰ ἐρωτᾷς, ἀπεκρίθη ταραγμέ-
νος ἀκουμβῶν τὸ χέρι του εἰς τὸν ὦμόν μου.

— Ἐχάλασε λοιπόν ; . . .

— Τίποτε, τίποτε ἀπ' αὐτά. Προχθές ἐπανδρεύθηκα .
ἀλλὰ ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ εἰπῶ· θὰ με πῆς τρελόν, ἀλλ'
ἔλα μαζί μου, ἔλα ν' ἀνεβοῦμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Τὸν ἐκύτταξα καλὰ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐγνώριζα πολὺ

καλὰ τὰ μυστικὰ τῆς φυσιογνωμίας του. Τὰ μάτια του ἐπαίζαν ἀνήσυχα, ταραγμένα προφανῶς, ἀλλὰ ἡ γενικὴ του ἔκφρασις, ἡ γαλήνη τοῦ προσώπου του, ἡ ἀκίνησις ἡ σοβαρὰ τῶν χαρακτηριστικῶν του, ἔλεγεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ὡς κατόπιν ἐκτελέσεως ἐνὸς καθήκοντος, μιᾶς ὑποχρεώσεως ὑπερτέρας.

Τὸν ἠκολούθησα καὶ ἐσθάσαμεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Εἶχε βραδυάσει πλέον. Ἡ ἀσφύξια τῆς καλοκαιρινῆς ἡμέρας ἐσκορπίζετο ἀπὸ ἐλαφρὰς πνοάς, αἱ ὁποῖαι ἔσειον τὰ φύλλα μιᾶς λατανίας εἰς τὸ παράθυρον. Ἡ μελαγχολία τῆς δύσεως ἐπλημμυροῦσε τὸ στενὸν δωμάτιον ὑπὸ τὴν συνοδίαν ἐνὸς παλαιοῦ ὀργανέτου, τὸ ὁποῖον ἐστέναζε σπαρακτικὰ κάτω ἀπὸ τὴν πλατεῖαν. Ὁ Τάσος εἶχεν ἐξαπλωθῆ εἰς μίαν μακρὴν ψάθην καρέκλαν τοῦ ταξιδίου, κατάνομος, μετὰ τὸ κεφάλι στηριγμένον ὀπίσω καὶ ἐγὼ μετὰ ἀνησυχίας, τὰς ὁποίας ἐπροσπαθοῦσα νὰ κρύψω εἰς μηχανικὰς κινήσεις, ἀνάβα ἕνα τοῦ γάρου εἰς τὴν ἀπέναντι καρέκλαν.

—Λοιπὸν ἀκουτέ με με ὅλην τὴν δυνατὴν συντομίαν, ἔλυσε τὴν σιωπὴν ὁ Τάσος, χωρὶς νὰ ταράξῃ παντάπασι τὴν παραλυτικὴν στάσιν του ἐπάνω εἰς τὴν μακρὴν καρέκλαν. Ἀκουτέ με. Σοῦ δίδω τὸ δικαίωμα νὰ σκεφθῇς ὅτι θέλεις δι' ἐμέ. Μίαν μόνον ἀπράτησιν ἔχω ἀπὸ ἐσένα, ὁ ὁποῖος ἔχεις τόσον ἐλεύθερο μυαλὸ καὶ ὁ ὁποῖος με γνωρίζεις ὅσον κἀνεῖς ἄλλος εἰς τὸν κόσμον. Νὰ πεισθῇς ὅτι θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ κάμω ἄλλο ἢ ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμα. Λοιπὸν, χωρὶς νὰ σοῦ τὰ πολυλογῶ, πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐπανδρεύθηκα. Μάλιστα ἐπανδρεύθηκα σοβαρώτατα καὶ με πλήρη εὐχαρίτησιν—ἐνθουσιασμοὺς εἰξεύρεις ὅτι πρὸ πολλοῦ δὲν ἔχω—με πλήρη εὐχαρίστησιν δι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμνα. Καὶ τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου μου ἀρῆκα τὴν γυναῖκα μου δια παντός. Τῆς ἔγραψα ἕνα ἀνόητον δικαιολογητικὸν γράμμα, ἀρπάξα μίαν βαλίτσα ἀπὸ τὸ σεντοῦκι τοῦ πατέρα μου καὶ ἐμδῆκα εἰς τὸ βαπόρι τοῦ Πειραιῶς. Ναι, φίλε μου. Ἡ γυνὴ ἄλληθαια, με δύο λόγια.

—Λοιπὸν κάποιος σοβαρὸς λόγος, κάποιον ἀποκάλυψις, κἀνένα μυστήριον δυσάρεστον: Ἐρρίψα τὰς ἐρωτήσεις αὐτάς, ὑποπτεύων κἀνὲν ἀπὸ τὰ κοινὰ ἐκεῖνα αἷτια, τὰ ὁποῖα

ὅσον τραγικώτερον ἐκμυστηρεύονται τόσον κωμικώτερα φαίνονται. Καί, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, μὲ ὅλην μου τὴν συμπάθειαν πρὸς τὸν Τάσον, ἐδάγκανα νευρικά τὸ ἄκρον τοῦ σιγάρου μου, διὰ νὰ κρύψω κἀνὲν χαμογέλασμα.

—Πολὺ σοβαρὸς λόγος, ἐστὲναξεν ὁ Τάσος. Σοβαρὸς γιὰ μένα. Γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον ἐντελῶς γελοῖος. Γι' αὐτὸ ἴσια-ἴσια ἐκτὸς ἀπὸ σένα δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὸν μάθῃ κἀνένας ἄλλος. Διὰ τὸν κόσμον θὰ εὑρεθῇ ἓνας λόγος, ἓνας ἀπὸ τοὺς λόγους οἱ ὁποῖοι φαίνονται σοβαροὶ εἰς τὰς περιστάσεις αὐτάς, μιά ἀσθένεια ἐξαφνα, κἀτι τι ἀνάλογον.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Τάσου ἤρχισαν νὰ μὲ κἀμνουν σοβαρόν. Ἦμουν βέβαιος τώρα ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν τραγικὴν ἐπιφάνειαν τῶν πραγμάτων δὲν θ' ἀπαντοῦσα μίαν ἀπὸ τὰς κωμικὰς καινοτοπίας τῆς ζωῆς. Καί καθὼς ἦτο ἐξηπλωμένος, ἀκίνητος καὶ χλωμὸς ἐπάνω εἰς τὴν ψάθινην καρέκλαν τοῦ ταξιδιοῦ, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνῃ ποτὲ ἥρως μιᾶς κοινῆς μυθιστορίας, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅπως ὁ πρῶτος τυχών.

*
* *

Ἄρ' οὐ ἐσταμάτησε μίαν στιγμὴν ὁ Τάσος, ὡς νὰ ἤθελε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἐντυπώσεις του, ὕψωσε μ' ἓνα νευρικὸν κίνημα τὰ χέρια του, τὰ ἐπλεξεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν λαιμόν του καὶ ἐξηκολούθησε :

—Ἡ Μάρθα, φίλε μου. Τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ κορίτσι. Ξεύρεις πολὺ καλὰ τὴν ἱστορίαν μου αὐτήν. Ὅ,τι ἔκαμα τώρα ἦτο ἓνα καθήκον, μία ὑποχρέωσις πρὸς τὴν συμπαθητικὴν αὐτὴν νεκράν. Μὴ σοῦ φανῇ παράξενον. Ἀκουσέ με ἀφοῦ βάλῃς κατὰ μέρος κάθε προκατάληψιν. Τὰ ἀληθινὰ παράξενά δὲν εἶνε ἐκεῖνα ποῦ φαίνονται τέτοια. Καὶ πίστευσέ με ὅτι ἀκόμα αὐτὴν τὴν στιγμὴν ποῦ προσπαθῶ νὰ σκεφθῶ ὅσον εἰμπορῶ ψυχρότερα, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο μόνον τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα ποῦ εἰμποροῦσα νὰ κἀμω, ἀλλὰ καὶ τὸ πλέον ἐνάρτεον, διὰ τὴν ἠθικὴν τὴν ἰδικήν μου, μίαν ἠθικὴν ἢ ὅποιά ἂν δὲν ἔχῃ μεγάλην πέρασιν εἶνε ἀκριβῶς διὰ τὰ πνευματικώτερα στοιχεῖα ἀπὸ τὰ ὅποια εἶνε πλασμένη. Γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι τὰ στοιχεῖα αὐτὰ δὲν ὑπολογίζονται εἰς

τὴν καθημερινὴν ζωὴν καὶ δὲν ἔχουν καμμίαν ἐπιρροὴν εἰς τὰς εὐθύνας καὶ εἰς τὰς σχέσεις τοῦ βίου. Ἀλλὰ τί θέλεις νὰ κάμω :

Ὁ φίλος μου ὠμίλει αὐτὴν τὴν στιγμὴν μὲ τόσῃν εἰλικρίνειαν, καὶ ἡ φωνὴ του προσελάμβανε τόσον διαυγεῖς καὶ ὑπερτέρους τόνους, ὥστε τὰ λόγια του αὐτὰ τὰ ὅποια εἰς κάθε ἄλλο στόμα θὰ μοῦ ἐφαίνοντο κοινότατα σοφίσματα, ἤρχισαν νὰ παίρνουν ἐμπρὸς μου ἕνα χαρακτῆρα ἀποκαλύψεως. Καὶ ἐνῶ ἐπερίμενα ὅτι ὁλος αὐτὸς ὁ πρόλογος θὰ ἐτελείωνε εἰς τὴν δικαιολογίαν μιᾶς τρέλας ἢ μιᾶς ἀνοησίας, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὅποιος εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ὑπῆρξε φανατικὸς μιᾶς ἐσωτερικῆς θρησκείας, δοῦλος ἐνὸς δαιμονίου ἀποκρύφου, ἐνεργῶν πάντοτε ὡς ὑπνοβάτης μὲ τὴν γαλήνην καὶ τὴν εὐστάθειαν τοῦ αὐτομάτου, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι μήπως ὁ ἄνθρωπος αὐτός ὁ ὅποιος ἐπερνοῦσε τὴν ζωὴν ὡς αἰώνιος ὑπνωτισμένος καὶ ἐσκόνταρτε αἰωνίως εἰς τὰ ἐνώπιόν του ἀντικείμενα καὶ ἐπληγώνετο αἰωνίως, ἦτο πραγματικῶς ὁ ἄνθρωπος ὁ ζῶν εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν.

— Ἀλλὰ τί θέλεις νὰ κάμω : ἐξηκολούθησεν ὁ Τάσος, ἐνῶ τὸ σκότος ἐπυκνώνετο μέσα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὁργανέτου ἐξέπνεε κάτω εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Τὰ φαντάσματα ἔχουν περισσοτέραν δύναμιν ἐπάνω μου ἀπὸ τὰ πράγματα καὶ ἡ σκιὰ ἐνὸς πεθαμμένου χεριοῦ εἰμπορεῖ νὰ μὲ σύρῃ εἰς τὴν ζωὴν μὲ μίαν δύναμιν τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εἶχαν χίλια χέρια μὲ μῦς καὶ ὀστᾶ. Μία σκιὰ χεριοῦ. Καὶ τὸ χέρι αὐτὸ ἦτο τὴν ὥρᾳ τὸ γλωρὸν ἐκεῖνο χέρι τὸ ὅποιον βλέπω ἀκόμα ἐμπρὸς μου νὰ μοῦ δείχνῃ ἕνα ἄγνωστον σημεῖον εἰς τὸ ἄπειρον, τὸ χέρι τῆς Μάρθας, ἀλλοίμονον ! τὸ χέρι μιᾶς πεθαμμένης. Ἀλλ' ἄς σοῦ διηγηθῶ τὰ πράγματα ξερὰ-ξερά, ὡς ἱστορίαν ἢ ὡς παραμῦθον. Εἶνε ὀλίγαις ἡμέραις ποῦ ἐπανδρεύθηκα. Τὸ ἔκαμα μὲ πλήρη συγκατάθεσιν τοῦ ἑαυτοῦ μου, μηχανικῶς εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅπως κάνω τὰ περισσότερα πράγματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν περιφρονῶ καὶ τὴν ὁποίαν εἰρωνεύομαι κατὰ βάθος. Δὲν εἶχα ἄλλως τε κανένα ἐμπόδιον ἠθικὸν νὰ τὸ κάμω, καμμίαν υποχρέωσιν ψυχικὴν, ἢ ὁποία νὰ μὲ ἐμποδίσῃ. Τὸ ἔκαμα χωρὶς καμμίαν τύψιν.

Οἱ δεσμοί μου μετὰ τὴν Μάρθαν ὑπῆρξαν ἐντελῶς πνευματικοί, ἐντελῶς ψυχικοί. Τόσον ψυχικοί, ὥστε ὁ θάνατός της δὲν μοῦ ἔκαμε κἄν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ χωρισμοῦ. Ὅμιλῶ ἀκόμη μαζί της κάτω ἀπὸ τᾶστρα καὶ εἰς τὰς ὥρας τοῦ βασιλεύματος ἢ μελαγχολία μου ἀνακατεύεται μετὰ τὴν ἰδικήν της κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα. Καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν : τὴν ὥραν ποῦ ὁ παπᾶς ἐφλυαροῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς νύμφης, ἡ Μάρθα μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἤρχετο κοντὰ μου, χωρὶς ζήλεια καὶ χωρὶς κακίαν, ἤρχετο νὰ περιγελάσῃ μαζί μου τὴν κωμῳδίαν τῶν κερένιων λουλουδιῶν τοῦ γάμου. Ἐπανδρεύθηκα, ὅπως θὰ ἔπερνα τὸ γεῦμά μου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου μου εἶχα μίαν ὑπόθεσιν εἰς τὴν πόλιν. Εἶπα εἰς τὴν γυναῖκά μου ὅτι θὰ λείψω δύο τρεῖς ὥραις καὶ θὰ γυρίσω. Ἐκείνη μετὰ πολλὰς γλυκύτητας καὶ μετὰ πολλὰς ἀπελπισίας ἠθέλησε νὰ μ' ἐμποδίσῃ. Ἐπειτα μοῦ ἔσφιξε τὰ χεῖρ' καὶ μοῦ εἶπε :

— Μὴν ἀργῆς. Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ εἰς τὸν κήπον.

Ἐφυγα. Ὅστερ' ἀπὸ τρεῖς ὥρας, ἀροῦ ἐτελείωσα τὴν ὑπόθεσίν μου, ἐπέστρεφα εἰς τὸ σπίτι. Ἦτον ἡ ὥρα τοῦ βασιλεύματος. Μία γλυκυτάτη σιωπὴ ἐχύνετο ἀπὸ τὰ πεθαμμένα χρώματα τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν ἐξοχικὴν φύσιν καὶ τὰ μεγάλα δένδρα ἀκίνητα ἔκκριναν σιωπηλὰς προσευχὰς εἰς τὸν ἀέρα τοῦ δειλινοῦ. Ὅταν ἐπλησίισα πρὸς τὸ σπίτι μου καὶ ἐμβῆκα εἰς τὸ μονοπάτι τὸ ὁποῖον ἔφερε πρὸς τὴν « Ἀνάπαυσιν », τὴν παλαιάν ἐπαυλιν ὅπου εἶχαμεν ὑπάγῃ νὰ περάσωμεν τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου μας, κἄτι τι ὥρμησε καὶ ἐχύθη μέσα μου καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω ἐσταμάτησα. Ἐνα ἄλλο δειλινόν, ἓνα δειλινὸν ἀπαράλλακτον, γεμάτον μελαγχολίας, ἐπέρασεν ἐμπροστὰ μου. Καὶ τότε κάποιος μ' ἐπερίμενε εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν τῆς σιωπῆς καὶ τῶν προσευχῶν τῆς φύσεως. Ἦτο ἡ Μάρθα.

— Μὴν ἀργῆς. Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ εἰς τὸν κήπον....

Ἦτον ἡ ἰδία φράσις ποῦ μοῦ εἶχεν εἰπῇ. Καὶ ἔπειτα κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, τὴν παρχυμονὴν τῆς ἡμέρας ποῦ ἤρχισε νὰ παραμιλῇ καὶ ἤρχισε νὰ σείνῃ τὴν ζωὴν ἡ Μάρθα, χωρὶς νὰ με κοιτάξῃ, διότι ἐροδεῖτο νὰ με κοιτάξῃ πάντα

εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς, μοῦ εἶπε μ' ἓνα τόνον, ὁ ὁποῖος τότε ἦτο γλυκύτατος ὡς χάδι· καὶ τώρα μοῦ φαίνεται τραγικὸς ὡς προφητεία, μοῦ εἶπε :

— Πῶς ἤθελα νὰ ξεύρω ποῖα ἄλλη θὰ σὲ περιμένῃ καμμίαν φορὰν κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα...

Ἦταν τόσο ἀπαλὸν τὸ παράπονόν τῆς φωνῆς τῆς καὶ τὸν σον γλυκὰ ἐκύλισαν αἱ λέξεις ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, ὥστε μοῦ ἐφάνη ὅτι μέσα ἀπὸ τοὺς ἀβροτάτους φθόγγους ἀνεδίδετο ἡ πρώτη δειλὴ ἐξομολόγησις ἡ ὁποία ἐπλανήθη τὸσον καιρὸν ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη μου. Καὶ ἐγὼ μὲ τὸν ἴδιον τόνον, μὲ τὴν ἰδίαν δειλίαν ποῦ θὰ τῆς ἔλεγα : Σὲ ἀγαπῶ, ἔσκυψα κατὰ γῆς, ὡς νὰ ὠρμιζόμουν εἰς τὸ γῶμα, εἰς τὴν φοβεράν θεότητα καὶ εἶπα ἐπισήμως, μὲ τὴν αὐθεντίαν τῶν μεγάλων ἀποφάσεων :

— Καμμία.

Καὶ τώρα καθὼς ἔμβαινα εἰς τὸ μονοπάτι τὸ ὁποῖον ἔφερε πρὸς τὴν ἔπαυλιν, ἡ σκιαν αὐτὴ ὥρμησεν εἰς τὰ στήθη μου μὲ βοήν ἀνέμων ἀπειλητικῶν καὶ μοῦ ἐκάρφωσε τὰ πόδια εἰς τὸ γῶμα. Μ' ἐπερίμενε λοιπὸν, μ' ἐπερίμενε εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα μία γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἡ Μάρθα. Ἐσταμάτησα δύο λεπτά καὶ ἡ ἀπόφασις ἔγινε μέσα μου ψυχρότατα, ὅπως ὅλαι αἱ μεγάλαι ἀποφάσεις. Καμμία δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ περιμένῃ τὴν ὥραν αὐτὴν, εἰς τὴν μελαγχολίαν τῆς δύσεως, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα. Ἐφυγα ὡς νὰ μὲ κατεδίωκε κάποιος. Ἀρπαξά μίαν βάλισσαν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου, χωρὶς νὰ μ' ἐννοήσῃ κανένας, καὶ τὸ ἴδιον βράδυ ἐταξείδευα ἀφοῦ ἔστειλα ἓνα γέλοῖον γράμμα εἰς τὴν γυναῖκα μου. Πές με τρελόν, πές με ὅ,τι θέλεις. Σὲ βεβαιῶ ὅμως ὅτι θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ κάμω ἀλλοιοῦτικα. Εἰμποροῦσα νὰ ἔχω ζήτησιν ὅχι μίαν νύκτα ἀλλὰ δέκα χρόνια μὲ τὴν γυναῖκά μου. Τὴν πρώτην ἡμέραν ὅμως ποῦ θὰ μ' ἐπερίμενε εἰς τὸν κῆπον, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, εἰς τὴν ὥραν τοῦ βασιλεύματος, δὲν θὰ εἰμποροῦσα ποτὲ νὰ προχωρήσω ἓνα βῆμα, διότι εἰς τὴν ὥραν αὐτὴν καὶ εἰς τόπον αὐτὸν δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ περιμένῃ καμμία, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὲ περιμένῃ καμμία.

Ὁ φίλος μου ἐσιώπησε. Τὸ σιγάρων μου εἶχε σβύσει κρε-
μασμένον ἀπὸ τὰ χεῖλη μου. Ἐμείναμεν πολλὴν ὥραν ἄφω-
νοι εἰς τὸ σκότος. Καὶ ἐνῶ ἀντίκρυζα τὸ μεγάλο μέτωπον
τοῦ Τάσου, φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν γαλήνην τῆς ἐκπληρώ-
σεως ἐνὸς καθήκοντος, ἐσχεπτόμην πῶς θὰ ἔπερνα ὅρκον
ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦτο τρελός.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΣΤΗΝ ΠΑΛΛΕΥΚΗ ΚΑΜΑΡΑ

ΣΤΗΝ κάμαρα τὴν πάλλευκην
Ὅλα ἔχουν τώρα λείψη,
Καὶ μόνον τοῦ εἰκονίσματος
Στὸν τοῖχον μένει ἡ θλίψη.

— Ὁ Γολγοθᾶς στηλώνεται
Θολός, ἀνταριασμένος,
Καὶ στήν κορφή του, ἀρώτιστος,
Μονάχα ὁ σταυρωμένος—

Κ' ἔχει πάρει ἡ κάμαρα.
Στὴν τόσην ἐρημιὰ της.
Κάτι ἀπ' τὴν ἅγια εἰκόνα της
Κάτι ἀπ' τὴν τρικυμιὰ της...

Κάποια ἀγριάδα ἀλλοίωτικη
Τὴ δέρνει αἰώνια τώρα.
Ποῦ λὲς βογκάει στὰ βᾶθη της
Τοῦ Γολγοθᾶ ἡ ὑπόρα

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ